

גליון קטא
פרשת וירא
תשפ"ד לפ"ק
שנה ר'

נהורא

אור הנבונה
הפנימה בדרך
הבנייה הק

י"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

הוקם לע"נ הגד"צ רבי משה ב"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

עבודת יום השישי

טועמיה: הקדמת הרחיצה לפני הטבילה כדי לרחוץ כל אבריו ומידותיו

להשתקק אל הפחד

היכל המגיד ממועזיטש: לפניו נעבוד ביראה ופחד

עבודת התפילה

כתר נהורא: נכנסים פנימה אל היכל המלך ע"י התפעלות מריבוי כמות ואיכות

ברחמים גדולים אקבצן

תנו רבנן מעשה: הצדיק שקבע נחיצות כי אין בן דוד בא אלא בחסד וברחמים

דבר המערכת

ר' יוד! שמעת את הנייעס!?

ימים לא פשוטים עוברים על אחינו בני ישראל בארה"ק, הכובי ועוצם ידי קרס לעין כל, והקליפה מנסה להתנער מעפרה ולהראות לעין כל את כוחה כשהיא מנחיתה מהלומות על ימין ועל שמאל, כאשר בנייתים הטילים אינם מטרנשים וממשיכים להתעופף...

בתוך עומדים בחורים ואברכים שיש להם סתירה פנימית בינם לבין עצמם:

מצד אחד, לא כל יום מגיע משיח והם רוצים לחוות את ביאת המשיח עם כל הפרטי פרטים, הם מסוקרנים לשמוע את בשורת הגאולה הנשמעת מאחורי הנייעס, ורואים כל הזמן איך הכל מתקדם צעד אחר צעד לפי התכנית האלוקית הקבועה מראש כל הדורות:

"שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי האומות העולם מתגלים זה בזה, מלך פרס [איראן] מתגרה במלך ערביא [סעודיה], והולך מלך ערביא לאדם [ארה"ב] ליטול עצה מהם. וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם כולו, וכל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים ונפלים על פניהם ויאחזו אותם צירים בצירי יולדה, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומרים להיכן נלך ולהיכן נבוא, ואומר להם: בני, אל תתייראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם, הגיע זמן נאורלכם" (פסיקתא רבתי, פ"סקא לו)

מצד שני, הנייעס מוציאה את הראש לגמרי, אי אפשר להיות שקוע בלימוד כאשר ניזונים מדי כמה שעות בחדשות, וכפי שכבר יצא אחד מצדיקי דורינו שליט"א בתקנה שלא להקשיב כלל לדברי נייעס עד לימי החנוכה הבעל"ט.

כל נפש אוהבת חידושים, ואם מוצאת אותם בחדשות סרק, היא כבר שבעה ואינה דורשת את החידושים של הלימוד ושל עבודת ה'.

ולמי שבכל זאת קשה לו להתגבר על יצר הסקרנות, "חסידות פלאם" - הוא פתרון נפלא. מדי יום נשמעות "חדשות" יש "נייעס" מהצוואה של הבעש"ט, לצד שמועסן נפלאים נוספים, סיפורי צדיקים, יכול עשיר לכל מי שנפשו חשקה בדביקות הבורא.

שמעו ותחי נפשכם!

בידידות, ישעי' יצחק פרידמן, י"ר אש החסידות

אמונה - הרגשת מציאות הבורא

אין צורך להביא שום הוכחה על מציאות הבורא ית', שהרי היא בוערת בקרבינו פנימה! זה מורגש אצלינו כמציאות ודאות שלא שייך בה ספיקות

נהורא מערליא

דרגה הוא עומד, יש לבדוק באיזו דרגה באמונה הוא נמצא. כל התורה וכל המצוה באים למטרה אחת - להגדיל את האמונה בלבו של האדם, כמאמר 'כל מצוותך אמונה'. ולכן התוצאה הסופית שיכולה להצביע על דרגת האדם - היא האמונה.

כדי להגדיר את נקודת האמונה, אפשר לצייר לעצמינו יהודי בקצה העולם, שאף אחד לא הודיע לו שיש בורא בעולם, ולפתע נופל פתאום אור נפלא ומשיכה עצומה לבוראו, מתוך רגשי אהבה ויראה, בלי שאף אחד יספר לו שיש בורא לעולם.

והרי זה דברים שבכל יום, ששומעים על יהודים בכל קצו העולם שמתקרבים אל בוראם לאחר שהתעורר בהם אור נפלא, ולבם התחיל להמשך אל הבורא ית'. הם לא יודעים לתאר כיצד נראה הבורא ית', השכל האנושי אינו מעורב כאן כלל, רק הנשמה היהודית, נשמת איש ישראל שהיא חלק אלוך מומעל ממש, היא הגורמת לו להמשך אחר שורשו העליון.

זוהי נקודת האמונה - להרגיש את מציאות הבורא בעולם (ראה אש קודש טוכה). וזהו השורש לכל התורה, בא חבקוק והעמידן על אחת - צדיק באמונתו יחיה.

כדי להוריד את אור האמונה לעולם, נתן לנו הקב"ה תר"ג מצוות, ובכל מצוה שאנו עושים, אזי על ידי הפעולה הגשמית שאנו מקיימים בגופינו, נמשך אור אלוך עליון אל תוך הגשמיות, ובפרט על ידי התורה הקדושה שהיא כביכול חכמתו ורצונו ית' ממש היורדת ומתעסקת בתוך פרטי העולם הגשמי, ובכך אנו מושכים אור עליון מלמעלה לתוך העולם הגשמי.

בכל מצוה ומצוה נוסף בקרבינו עוד אמונה ועוד אמונה, והרגשת מציאות הבורא ית' מתגברת בקרבינו, ואם ישאל אותנו כופר אחד: הבא ראה שיש בורא בעולם, אין צורך להביא לו שום הוכחה, כי הלא מציאות הבורא ית' בוערת בקרבינו פנימה! כל יהודי יכול לקפוץ בכל רגע לתוך כבשן אש לוהט עבור קדושת שמו יתברך, זה מורגש אצלינו כמציאות ודאות שלא יכול לקום עליו שום עוררין.

ברגע שיהודי מתחיל לחטט בחקירות ולהביא הוכחות למציאותו ית', אות היא כי נשמתו כבויה בקרבו, לבו מטומטם, ומוחו סתום. כי אילו היה הניצוץ האלוך מאיר בקרבו לא היו לו שום שאלות וספיקות, הכל היה ברור אצלו בוודאות גמורה.

"שמעתי בשם הבעש"ט כשאדם בא לידי ספקות בודאי אין ה' יתברך אצלו, וזהו פירוש הגמרא 'מי איבא ספיקא קמי שמיא, כי הודאי שמו כן תהלתו', ואדם שהוא נופל לספיקות אז בודאי אין ה' יתברך אצלו" (פרי חיים, אבות פ"א מט"ז).

הפרשיות של ספר 'בראשית' ספוגים עם אמונה טהורה ויוקדת של אבותינו הק' שהאירו עבורינו את יסודות האמונה.

כשיהודי מאמין בהקב"ה, ומוכן לקפוץ לתוך כבשן האש על קידוש השם, ואפילו להתגבר על תאוה'לע, זה לא מכוחו ועוצם ידו הרוחני, או משום שהבין בשכלו שכך צריך להיות, אלא משום שיש בו דם יהודי, יש בו 'די אן איי' של אבותינו הק', ובפרשיות הללו מוטל עלינו להתחמם לאורם של אבותינו, לעקוב אחר נסיונותיהם בכל צעד וצעד במבואות האמונה.

ה'תולדות' (פר' וירא, אות א) כתב ש'אברהם ושרה' רומזים על 'גוף ונשמה', 'חומר וצורה', וכנזכר בזה"ק (לך לך סתרי תורה עט., תיקוני ז"ח צג).

אין לנו השגה בקדושתה ורוממותה של שרה אמונו שהיה אברהם טפל אליה בנובאה (שמו"ר א, א), אך לגבי עבודה למעשה נרמזת שרה בגוף, ב'חומר', ובעיקר בשכל האנושי.

כל אחד יש בו שתי נפשות, הנפש הטבעית והנפש האלוך. הם נלחמים זה בזה בתמידות, כאשר הנפש הטבעית מביט על הכל לפי עיני הטבע, ואילו הנפש האלוך אינו מוגבל להסתכלות הטבעית ומסוגל להאמין גם בדברים שהטבע שולל אותם. גם כאשר יתבשר האדם מפי מלאך ה' צבקות שהוא עתיד להוליד בן כשהוא בגיל מאה שנה ועל פי הטבע לא שייך שיוולד, גם אז ניצבים שתי נפשות הללו במערכה - זה מול זה.

מצד אחד עומד השכל האנושי הנרמז ב'שרה', היא מאוד רוצה להאמין למלאך, אבל מנגד עומד הטבע ומכחיש את דברי המלאך. גדולי המומחים לא ניסו כלל לעזור להם כשראו שאין לה בית ולד, וגם באם יגיעו מלאכים נוספים - עדיין הטבע לועג להם - 'ותצחק שרה בקרבה'.

אך אברהם - הנפש האלוך - אינו מתפעל כלל מהטבע, 'היפלא מה' דבר'! וכי הקב"ה אינו יכול לחולל פלאות, וכי הטבע הוא 'מאן דאמר'?

כאן אנו מגיעים אל מצות האמונה, שמהותה היא לסלק את השכל ולהאמין גם בדברים שאינם תואמים עם השכל הטבעי.

האמונה היא מצות עשה דאורייתא, אך מכיון שהיא מצוה תמידית המוטלת עלינו בכל עת ובכל רגע, ואין לה זמן מוגדר, על כן כמעט נשתכחה האמונה ונאבדה מאיתנו, ואנו נזכרים בה רק מזמן לזמן, בעת צרה, או כשאנו צריכים בדחיפות למזומנים.

מצות האמונה היא מצוה כללית ויסודית, וכפי שנקראת בלשון הרמב"ם (הל' יסודות פ"א ה"א) 'יסוד היסודות'. ומובא בשם צדיקי סלאנים, כי באם נרצה למדוד את האדם באיזה

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשיפי 'אש החסידות'

ברחמים גדולים אקבצך

הרכבת שעשתה את דרכה מפולין להונגריה התמלאה על דתותיה, בכל עצירה ועצירה שלה הסתער המון רב לעלות על קרונותיה, כולם ביקשו להימלט על נפשם מתוך אדמת פולין הבווערת, האפופה דם ואש ותימרות עשן, עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה.

על אחד הקרונות ישב הצדיק, הרה"ק רבי ישכר זוב מבעלזא, שגם הוא נאלץ לצאת לגלות, כשאליו מתלווים בני משפחתו ואנשי ביתו.

לפתע נוצרה שם בהלה רבתית. ילדה אחת, בת למשפחה יהודית, שישבה אף היא באהותו קרון, נעלמה בתוך הצפיפות והמהומה, והאם הבוכייה זעקה לעזרה. מיד נחלצו יהודים רבים לחפש אחריה, ועברו מקרון לקרון, עד שבחסדי ה' נמצאה שלמה ובריא. כששבה הילדה אל חיק אמה הנרגשת, בוכה ומבוהלת, הרגיעה אותה האם: "למה תבכי בתי? הנה זה משיח בא!".

אוזני הצדיק קלטו את דברי האמא, והוא הורה מיד לסובביו: "לכו ואמרו נא לאותה תמימה, כי המשיח לא יגיע מתוך בהלה, אלא מתוך נחת והרחבה!".

פתגם זה שיצא מפי הצדיק, היה רק כהקדמה לקביעה נחרצת זו, אשר קבע ואשר השמיע רבות באוזני תלמידיו וחסידיו, מאז והלאה במשך כל ימי המלחמה. גם צדיקי הדור שבאו לבקר בהיכלו הזמני שבהונגריה, שמעו את הדבר מפורש יוצא מפיו, כי המלחמה איננה נחשבת 'חבלי משיח', שכן את חבלי המשיח כבר ביטל בקדשו רבן של ישראל, הרבי רבי אלימלך מליזענסק, ואין בן דוד בא אלא מתוך רחמים וחסדים.

צדיק נוסף היה, שגם הוא נמלט באותו זמן להונגריה, הוא הרה"ק רבי ישכר בעריש מזידיטשוב, רבה של ווערצק, ומחבר הספר הנערץ 'מלבוש לשבת וליום טוב'.

ה'מלבוש' ברח מעירו, כשאליו מתלווים בני משפחתו ואנשי ביתו. אך אותו צדיק דעה אחרת הייתה לו, הוא סבר שמלחמה זו הינה מלחמת גוג ומגוג, וכי אחריה בוא יבוא הגואל-צדק. וכדרך אבותיו הקדושים שהיו בדוקים בספר הזוהר הקדוש, אף היה מרבה לצטט בתחילת המלחמה מאמרים מתוכו, המדברים אודות הגאולה העתידה.

בדרך בריחתו, עבר ה'מלבוש' דרך כפרים ועיירות הרבה, ומשהגיע ליל שישי עצר בכפר אחד, כדי לעשות בו את השבת. ומאחר ולא היה מקוה באותו כפר, הביע את רצונו לסור לעיר סוואליווא הסמוכה, שהיתה עיר מלאה חסידים, כדי לטבול במקוה דמתא לכבוד שבת קודש.

בשעה מוקדמת לפנות בוקר של יום השישי, הגיע ה'מלבוש' לעיר סוואליווא, כאשר נודע לו כי הרה"ק מבעלזא הגולה אף הוא להונגריה, שוהה בעיר לימים אחדים. "רצוני להיפגש כעת עם הרב מבעלזא", הביע ה'מלבוש' בפני משמשיו בקודש. תחילה חששו המה כי השעה מוקדמת מדי לביקור שכזה, וניסו להניאו מן הרעיון, אך משראו כי בנפשו הדבר הלכו וסידרו את הביקור. ואכן, כשעלה מן הרחצה, פנה ה'מלבוש' מיד לאכסנייתו של הצדיק מבעלזא, שיצא לקראתו, לקבל את פניו בכבוד רב, והנה המלכים נועדו יחדיו. הושיטו הצדיקים איש ידו לקראת רעהו, וכשידיהם אחוזות יחד, נכנסו פנימה אל הבית.

ואז אירע דבר פלא.

על סף החדר נעמד הרה"ק מזידיטשוב, וכשידו אוחזת במזוזה, רחשו שפתותיו מאמרים שלמים מתוך הזוהר הקדוש, המדברים בענייני הגאולה, בעוד הרה"ק מבעלזא נעמד ליד שולחנו הטהור שבפנים החדר,

טועמיה
מאוצר ספרי 'אש השבת'

כוונת הטבילה בערב שבת קודש (ג)

קודם שנכנס בסליוידן לטהר עצמו בבור הטבילה לכבוד שב"ק, צריך לרחוץ עצמו מטינופי עוונותיו במשך השבוע, ורק אז יפנה לקבל עליו קדושת שבת קודש, ולכן נהגו לרחוץ קודם הטבילה, כי שני חיובים המה, האחד - לרחוץ עצמו לכבוד שבת במים חמים, והשני - לטבול לכבוד שב"ק.

ומובא מהבעש"ט הק' (קדושת לוי על מסכת אבות בסופו) שקודם הטבילה יש לכיין לטהר עצמו בכל המידות שבו, שהם שבע ספירות.

והא לך את לשון קדשו: כוונת המקוה מהבעל שם טוב זצלה"ה וכו', צריך האדם להכין את עצמו לקבל בקדושה ובטהרה את יום השבת, על כן צריך שיטבול במקוה בכל ערב שבת קודש, וקודם לזה צריך לשבור לבו בקרבו ולקבל עליו עול מלכות שמים, ולעזוב פשעיו וכל חטאיו, ולמאוס עצמו מרוב פשעיו, ומעתה מוכן לעבוד את ה' באהבה חסד, ויראה גבורה, בכדי שיוכל הקדוש ברוך הוא להתפאר בו במדת תפארת, וזהו 'ישראל אשר כן אתפארי' (ישעיה מט, ג), וימסור עצמו על קדושת שמו הקדוש ועל ידי זה ינוצח היסטרא אחרא, נצח, בבטחונו בה' יתברך שישב את נדחו, וצריך להודות לו, הוד, שניצול ממצולות ים, ואז הוא נכלל בכלל צדיק יסוד עולם, יסוד, ועל ידי זה נתגדל ויזכר כבוד מלכותו, מלכות שם שמים, לעד ולדור דורים. עכ"ל.

ומובא בספרי חסידות, כי בשעה שרוחץ גופו, הרי פעולת הרחיצה הגשמתית גורמת לפעול בו ג"כ פעולת רחיצה וטהרה בחלקי נפשו הפנימיים, במידות ובמחשבה. ועל כן כשרוחץ ראשו יכוין לטהר עצמו מכל פגמי המחשבה, הן מחשבות אסורות והן מחשבות שיש בהם פגם באמונה, כגון דאגת הפרנסה. וכשרוחץ אוזניו עיניו ופיו, יכוין לרחוץ עצמו מכל זוהמת החטאים שנדבקו בו על ידי שמיעות אסורות וראיות אסורות ודיבורים אסורים, וכן כשרוחץ זרוע ימין יכוין לטהר עצמו מכל פגם במידת החסד, ועל דרך זה בזרוע שמאל וכיוצא"ב בשאר חלקי גופו.

וכתב הקאמארנער ז"ע בספרו זר הזב (רי"ס ס"ק א) וז"ל: **ותחילה רוחץ פניו שלא יתחמם פניו בתענוגי ובשמחת הרשעים בתאות עולם הזה, אלא בזכות שבת יזכה לקבל ברכו במאור פנים' דקדושה, בדביקות הקדושה, בכונת תורה ומצוות, ובחיות אלקית, ובשמחת מצוה, ובאור עליון כו' כי זה לא יבא אלא אחר הקדושה והפרישות הגדול, באהבת ישראל ובטהרת המדות ובהכנעה גדולה עד עפר ממש, בלתי חכמות זרות, ובלב שמח בתכלית השמחה עם קונו, ומקבל היסורין והחרופין והגדופין.**

ואח"כ ירחץ הידים, לטהר אותם מפניות ושקר, בעת עשיית מצוות התלוים בידים, ולימוד התורה שורש הלוחות הנתונים בידיו של משה רבינו. ואח"כ יטהר הרגלים, שהוא ההכרחי של השתמשות עולם הזה, אכילה שתיה כו' ושאר התענוגים, וכל תאות העולם הזה המוכרח להשתמש בהם בקדושה, שיתגרש הרע שרגליה יורדות מות, בסוד עץ הדעת, ובזכות חמין דקדושה יכוין להסיר המות והרע, וידבק עצמו במקור החיים קדושתו יתברך, ובוזה יהיה לו כח בכל השבוע לקדש עצמו במותר, ולעשות כל עניני עולם הזה ביחודים קדושים, באכילה ושתייה ובעניני משא ומתן, ועתה רוחצת רגליה מן הזוהמא, ומי שעושה כן אינו משכח תלמודו, וזוכה לכמה קדושות ומדריגות. וכשנוגע ברגליו אחר הרחיצה יכוין בשם סנד"ל שר היצר, החוזר בשבת לכרמל. עכ"ל.

וכשידיו נשענות על השולחן, ופניו חיוורות כשלג, נשאו שפתותיו תפילות ותחנונים. "יחוס וירחם נא השי"ת על שארית ישראל, ושלא יבוא הגואל אלא מתוך רחמים וחסדים, ומתוך שלום בעולם!". התחנון שוב ושוב.

במשך כמחצית השעה התמשך הדבר, והיה המקום לחרדת אלוקים. בינתיים אף עשתה השמועה כנפיים בעיר, והמונים צבאו על פתח הבית, מבקשים לחזות מקרב בפלא המתרחש.

משסיים ה'מלבוש' לצטט את מאמרי הזוהר הקדוש, הפטיר הצדיק מבעלזא בקול גדול: "שיהיה נא שלום בעולם!".

"גוט שבת!" איחל הרה"ק מזידיטשוב, והרה"ק מבעלזא יצא ללוותו, מבלי שידברו ביניהם דבר, ואף לא נתנו שוב את ידיהם זה לזה לשלום.

"הרבי מזידיטשוב הוא צדיק תמים", התבטא הרה"ק מבעלזא באוזני אנשי ביתו בתום הביקור המופלא, וגילה: "גדול הוא ומהולל מאד בשמים ממעל, עד שנאלצתי לפעול בכוחות עצומים שלא לתקבל בקשתו...".

ואילו ה'מלבוש', הפסיק מאז אותו ביקור את מנהגו להזכיר את המאמרים הללו מתוך הזוהר הקדוש. ניכר היה שקיבל את דעתו של הרה"ק מבעלזא.

כעבור זמן קצר, קבע הרה"ק מזידיטשוב את משכנו הזמני בעיר מונקאטש, בעת ההוא הגיע רב אחד לבקר בהיכלו. "זידיטשוב'ער רבי!", פנה אליו הרב בבקשה, "הרי הנכם צדיק הדור! העתירו נא בעד העם שיתעורר נא כעת זמן הגאולה!". נענה אליו ה'מלבוש' בענוות רוחו: "ענה! צדיק הדור הוא הרב מבעלזא, והא ראייה, שאליו הקשיבו ואלי לא הקשיבו". כלומר, שמשמים קיבלו את דעת קדשו של הרה"ק מבעלזא, שאין עתה עת פקודה, אלא צריכה היא הגאולה שתבוא לישראל אך ורק מתוך רחמים וחסדים.

וכן היה אומר הרה"ק מבעלזא בימים ההם, בשם רבינו הבעל-שם-טוב הקדוש, כי בכל דור דור קיימים צדיקים שבכוחם לדחות את הקץ ולהביא לימות המשיח, אולם אם יעשו כן, עלול המשיח לבוא מתוך צרות של חבלי משיח חלילה, ואין זו התכלית, אלא שתהיה ביאתו בנועם וברצון. והיה מצטט את מאמר זקנו הרה"ק רבי שלום מבעלזא, שאמר: "רואה אני, שלפי דעות רבות לא יהיה טוב לבני ישראל קודם ביאת המשיח (ראה סנהדרין צ"ב, ב; וזח"ג ר"ב, ב), אולם דעה אחת ישנה, הסוברת שיהיה טוב לישראל באותם הימים (עי' וזח"ג קכ"ד, ב; 'פקון מן גלותא ברחמי'). מתפלל אני אפוא להשי"ת, שתהא הלכה כדעה זו, שתבוא הגאולה העתידה בנחת, כדבר האמור (ישעי' ל, טו) 'בשובה ונחת תושעוני'".

בדרכו זו הלך גם בנו הגדול והקדוש רבי אהרן מבעלזא, ולאחר שניצל בחסדי ה' מהשוואה האיומה, ועלה להשתקע בארץ ישראל, כשביקר אצלו הגאון רבי איסר זלמן מלצר, רבה של סלוצק וראש ישיבת עץ חיים, ואמר לו: "הלא המלחמה הקשה הייתה מ'חבלי משיח'", נענה ואמר לו: "חלילה! חבלי משיח כבר ביטל הרבי רבי אלימלך! אלו היו צרות אחרות...".

אכן מקווים אנו כי יתקיימו דברי הצדיקים, ולירושלים עירו ברחמים ישוב המלך הרחמן, ותחזינה עינינו בשובו לציון ברחמים, כדבר שנאמר (ישעי' נד, ז-ח): "ברגע קטן עזבתך וברחמים גדולים אקבצך, בשצף קצף הסתרתני פני רגע ממך ובחסד עולם ריחמתך אמר גואלך השם".

להגל הילולת הרה"ק מהרי"ד מבעלזא ז"ע - כ"ב מרחשון ע"פ: "כתבי בנו הגה"ק מבילורויא ז"ע; קובצי אור הצפון

הויכוח הנצחי בין הגוף לנשמה

לפי הזוה"ק רומזים אברהם ושרה על הנשמה והגוף. הבעש"ט הק' מפרש את עומק הויכוח ביניהם הנוגע לכל אחד מאיתנו

קטע מפליא מופיע בספרה"ק אור פני משה בפרשתו:

"ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלותי היתה לי עדנה ואדוני זקן וגו', שמעתי אומרים בשם המנוח הגאון ר' ישראל בעל שם טוב זללה"ה, מנוחתו כבוד, ז"ל בקיצור נמרץ, שהיצר הרע מצחק ואומר 'אחרי בלותי' בעפר 'היתה לי עדנה' דייקא בתחיית המתים, בתמיהה, בלתי אפשר הוא."

"ועוד שואל ואומר, הלא אתה גוף נגוף מוכרח לשמוע ליצר הרע על פי התורה שנאמר בה (בפ' קדושים) והדרת פני זקן, וזהו אומרו 'אדוני זקן' היינו היצר הרע שהוא אדון להגוף הנקרא שרה 'זקן', הנה שאלות האלה שואל הגוף הנקרא שרה ומצחק."

לא כולם מכירים את הגוף הנחמד שלנו. ככל שאנו חיים לצידי יותר, מתגלה יותר הישות, הרוע, הצרות, עין, הנקמנות, המחשבות השפלות שהוא מוביל אותנו אליהן כל היום.

כל זמן שאנו מנסים להסתיר על היצר'ל הקטן המתחבא בפנים, ולחפות על הנפש הבהמית, להפחית מעט מהשחיתות שלה, לא נוכל לעלות על דרך המלך.

יש לנו לבחור לעצמינו זמן מיוחד בו אנו חושפים - בינינו לבין עצמינו - את כל האמת על הנפש שלנו שמנהלת בשבילנו את החיים.

וכה כותב בספר התניא (פרק כט): "וגם ירעים עליה בקול רעש ורוגז להשפילה, כמאמר רז"ל לעולם ירגז אדם יצר טוב על יצר הרע שנאמר רגזו וגו', והיינו לרגזו על נפש הבהמית שהיא יצרו הרע בקול רעש ורוגז במחשבתו לומר לו: אתה רע ורשע ומושקץ ומתועב ומנוול וכו' ככל השמות שקראו לו חכמינו ז"ל, באמת עד מתי תסתיר לפני אור אין סוף ב"ה הממלא כל עלמין כו' כי הוא למעלה מהזמן וכו', ואתה מנוול וכו' מכחיש האמת הנראה לעינים דכולא קמיה כלא ממש באמת!"

הגוף פונה אלינו בטענות חזקות: איך יתכן שהתיקון השלם לעתיד לבוא יהיה דווקא כאשר הנשמה תשכון בתוך הגוף. בשלמא אם יתענגו הנשמות בתענוגי העולם הבא כשהם מופשטות מכל החומריות, נחא, אך התיקון האמיתי לעתיד לבוא יהיה בתחיית המתים כאשר הנשמה הקדושה תתעלה דווקא מתוך אותו גוף חומרי עכור, היתכן כזאת?

מלבד זאת מקשה הגוף אל הנשמה: איך תוכל להתמודד עם היצרים והתאוות, זה לא משהו חיוני, זה אתה! איך יכול להיות מה שאתה לא! אין לך שום דרך איך לברוח כי אתה בורח מעצמך. הגעתי כאן לפניך, מאז הלידה, עוד לפני הבר מצוה, יש לי חזקת מרא קמא, אני האדון והשליט כאן, אני הזקן שהקדים אותך שנים רבות, אז איך בדיק אתה חושב לעבוד את ה' ולהתגבר על 'אדוני זקן' שהוא הגוף?

'ויאמר ה' אל אברהם' - זה הנשמה, 'למה זה צחקה שרה' - היא הגוף, בשתי שאלות אלו. 'לאמר' - אמור לה תירוץ על שתי שאלות אלו:

על הראשונה אמור 'האף אמנם אלד' דייקא, כי הגוף יש בו עוצמות וכוחות שאין לנשמה.

כאשר אדם רוצה להגיע לעיר מרוחקת, אילו ילך עם שתי רגליו, לא יעברו מספר דקות והוא יתעייף. הוא חייב להשתמש עם החמור, הסוס, או כל בהמה אחרת שיש להם כוחות הרבה יותר גדולים מהאדם והם יכולים להוביל אותו רחוק, אך בתנאי אחד - שהוא רוכב עליהם.

שיתוף הפעולה בין האדם לבהמה מביאה אותו למרחקים עצומים שלא היה שייך להגיע אליהם בכוחות עצמו.

דווקא אותם יצרים חזקים שיש לגוף, יכולים להביא את הנשמה הרבה יותר גבוה ממה שהיתה קודם שנחצבה מתחת כסא הכבוד. בכח העבודה המאומצת יחד עם הגוף היא תעלה עד אין סוף - 'לאשתאבא בגופא דמלכא' - להתחלל ולהתבטל במציאות האלוהית כליל.

ועל השאלה השנית שהיצר הרע זקן באה התשובה 'ואני זקנתי' דייקא, אני ה' עומד מאחורי ההסתרות הללו, כי השי"ת עתיק יומין וחי וקיים לעד. עד כאן תורף דברי קדשו.

עבודת התפילה

על פי משנת החסידות

פרק ג

איך נכנסים פנימה אל המלך?

כתר נהורא

שערים לעבודת הרמפ"ה מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות הגה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א

התפעלות ע"י ריבוי באיכות וריבוי בכמות

"כדי שנזכה להגיע לדרגת 'ולעבדו בכל לבבכם', עם חרדת קודש, מתוך 'התפעלות', אנו צריכים להכין את עצמינו קודם לכן, לטייל בעולם בעיני השכל, לראות כמה נבראים יש כאן בעולם"

מה פשר אותה חרדת כבוד הנאחזת בנו כשנכנסים לרב גדול? מדוע מפחדים ממנו?

התשובה לכך היא, שכאשר רואים את המוסדות הרבים שיש לאותו רב, את רבבות התלמידים הכפופים תחתיו ומצפים למוצא פיו, וגם רואים את הקושי הגדול להכנס אליו, את התור הארוך, את הגבאים הרבים, כל זה מראה לנו את גודל הריחוק שיש לאדם קטן כמוני מול האדם הגדול שאני הולך להכנס אליו. ואתו ריחוק מפיל עלינו חרדה, בוששה, מורא.

אילו היה אותו רב מתגורר בדירה פשוטה, בלי מוסדות, בלי גבאים, והיינו דופקים אצלו בדלת והוא פותח לנו מיד, ניתן לשער שלא היה לנו אותה חרדת כבוד ואותה בוששה ומורא כפי שיש לנו כשהוא יושב במרומי ההר.

כל זה נקרא התפעלות מריבוי הכמות, שנחשבת התפעלות חיצונית. אבל יש התפעלות אחרת - מריבוי האיכות, שהיא התפעלות פנימית ואמיתית יותר.

נתאר לעצמינו שאנו נכנסים לצדיק גדול, אשר ראשו ורובו שקועים בעניינים גבוהים ונעלים, שרעפיו אפופים ביחודים עליונים, כולו יושב בדביקות עצומה, ואפילו תלמידיו הגדולים ביותר אינם יכולים לשער את מודריגותיו העצומות.

כשנכנסים לצדיק כזה, גם באם מתגורר בדירה קטנה ועלובה, אין זה מעלה או מוריד, אנו מרגישים ריחוק עצום ממנו, הוא לא זקוק להגיע לריחוק מצד הסביבה ומצד הכמות, כי הוא עצמו גבוה ונעלה, מרום וקדוש.

זה נקרא גדלות ב'איכות' שאינו זקוק להגיע לגדלות ב'כמות'.

משל זה משבר את אוזנינו איך אנו צריכים להכנס אל המלך הגדול, מלך מלכי המלכים.

יתכן שאנו עומדים בפני המלך, אנו כבר נמצאים בתוך החדר, אבל עדיין לא נכנסנו לפני ולפנים, כי אנו מכירים ומעריכים את גדלות המלך רק בחיצוניות - מצד ריבוי הכמות.

ואז, כשאנו עומדים נוכח המלך אנו מבינים שלא הצלחנו לעמוד אפילו על קצה גדלותו הפנימית - מצד האיכות, ובאותו רגע שתפסנו את הענין לאשורו, אנו נכנסים יותר פנימה אל המלך, אע"פ

שבפועל נשארו על מקומינו ולא התקדמנו כלום, אבל ברוחניות נכנסנו יותר פנימה ועלינו למקום גבוה יותר של המלך.

זו היא המטרה בתפילה - לעבוד את ה', להגיע אליו, להכנס לטרקלין, להפגש עמו, ושם להתחוות אליו, להתבטל בפניו, להאמין שרק הוא מנהיג את העולם, וכך טועמת הנשמה שלנו תענוג ילאי שלא שייך לתאר. והשפע יורד בהתאם. ככל שמתקרבים אל שורש השפע, כך אנו זוכים לטיול שפע ממקום יותר אלוהי ויותר עליון.

וכדי שנזכה להגיע לדרגת 'ולעבדו בכל לבבכם', שהעבודה הזאת תהיה עם כל הלב, עם חרדת קודש, מתוך 'התפעלות' אמיתית, כותב הקדושת לוי (פר' ויחי) שאנו צריכים להכין את עצמינו קודם לכן, לטייל בעולם בעיני השכל, לראות כמה נבראים יש כאן בעולם, לראות את החכמה העצומה של יוצר העולם, להתפעל כמה שיותר מריבוי הנבראים, ולראות את כולם משוררים כל הזמן ליצורם.

לאחר שרואים מיליוני נבראים המשבחים ומשוררים להקב"ה בשיירה תמידית, מתוך רגש עצום להתחלל בו ומתוך הכרה שהם תלויים בו, הרי זה מטלטל את הרגש שלנו, זה מרעיד לנו את הלב, ומעורר בנו חרדת קודש.

יש בשמים מעל מיליארד גלקסיות [קבוצות כוכבים], ובכל אחד מהם יש מיליוני ואף מיליארדי כוכבים שכל אחד מהם גדול מכדור העולם רבבות פעמים.

בין כוכב לכוכב מפרידים לפעמים אלפי שנות אור. כל שנת אור נמדדת במהירות של שלוש מאות אלף ק"מ בכל רגע! הכוכבים הקרובים אלינו, רחוקים מאיתנו כמה שנות אור, ויש שרחוקים מאיתנו יותר ממיליון ואפילו ממיליארד שנות אור!

הכוכב 'שבת' הקרוב ביותר אל כדור העולם, רחוק מאיתנו 4.3 שנות אור, וכל שנת אור היא טריליון ק"מ, דהיינו 9,460,000,000,000 ק"מ.

והשי"ת מחיה כל רגע את כל אחד מהכוכבים האלו, אין שום כוכב שנעלם ממנו, כל אחד מהם יש לו מספר, והוא מוציא אותם בתמידות לפי מספרם - "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא" (ישעיה מ, כו).

בין כוכב לכוכב מפרידים לפעמים אלפי שנות אור. כל שנת אור נמדדת במהירות של שלוש מאות אלף ק"מ בכל רגע! הכוכבים הקרובים אלינו, רחוקים מאיתנו כמה שנות אור, ויש שרחוקים מאיתנו יותר ממיליארד שנות אור!

ת' חסידות פיא"ם: 03-30-44444

הבית לכל אברך ובהור חסיד

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות

שבחי הספר הקדוש "תולדות יעקב יוסף" (ד)

כרבו המובהק הבעל שם טוב, משתמש התולדות יעקב יוסף במשלים רבים ושנונים, שבהם הוא מביע מסרים עמוקים. יסודות של משלים אלו שנואים כדברי חולין אבל באמת יש באמת מסרים עמוקים ושנונים, הוא על פי מה שמוזכר התולדות יעקב יוסף עצמו בשם הבעל שם טוב (פ' שמות), כי מכל הסיפורים שבעולם ניתן ללמוד דברי תורה

התולדות מברר שבכל סיפור יש את כח הדיבור בכ"ב האותיות, וכ"ב האותיות של התורה הם עצמם כ"ב האותיות של דברי חולין, ומי שלומד תורה תמיד, אז כשמיגיע לזמנים של קטנות ושומע סיפורים, יודע הוא להבחין ולהבין את רמזי התורה שביספורים אלו, ולהבין מכך כללים גדולים בעבודת ה'.

לדוגמה בפרשת בראשית (טו) הוא מביא משל "ששמעתי", על שני חברים שאחד מהם העשיר והשני נותר עני, והיה ירא שמים בכל עניו. נפגשו שני החברים, שאל העני את העשיר אולי תגלה לי את סוד עשירותך, השיב לו העשיר אין אדם זוכה לשני שולחנות, אם תעזוב (ר"ל) את התורה אז תזכה לעשירות בעולם הזה, וכן עשה אותו עני אך לא התעשר. כשנפגשו יחד שוב העיר העני לעשיר כי עצתו לא הועילה. השיב לו העשיר, שהסיבה לכך היא מפני שלא עזב את התורה "לשמה", אלא היתה כוונתו כדי להעשיר, אבל אם יעזוב את התורה ויקבל על עצמו שבין אם יעשיר ובין אם לא אזי לא יחזור ללמוד תורה, אזי יעשיר. אבל גם עצה זו לא הועילה.

כשנפגשו בשלישית, הסביר העשיר לעני, כי עזיבתו את התורה לא היתה אמיתית. כי קבלה זאת שקיבל על עצמו לעזוב את התורה היתה רק כדי להעשיר, וממילא לא הועילה ה"סגולה". משל מר זה מביא התולדות יעקב יוסף לענין תורה לשמה, שלא ילמוד תורה "לשמה" כביכול ותהיה כוונתו בסופו של דבר לקבל שכר על "תורה לשמה"...

שירו לו שיעור חדש

הני לבשר בזה לשהורי אור הבעש"ט ז"ע
על השיעורים הנפלאים שקעלו השבוע בקו חסידות פלאים
שיעור יומי של הנה"צ ר' יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א
כל יום נקודת בעבודת ה' בצוואת הריב"ש
לעורר ליבי לאהבתך - עם הרה"צ ר' יעקב לייפער שליט"א
יום ראשון - שלישי - חמישי - א' פלאים פייער

שיעורים שבועיים

הקדמות ללימוד ספרי חסידות
מאת ב"ק ארמו"ר מקאסוב שליט"א
השבוע עלה השיעור השלישי בסדרה החרישה
ענין הצמצום בעבודת האדם, שלוחה 2-3

שיעור בספ"ק תניא
מאת ב"ק ארמו"ר מאמשיניב ארה"ב שליט"א
השבוע עלה פרק י' שלוחה 3-3

אנשמה בהליכות של חסיד
להבין ולהתחבר במעשה החסיד בכל יום
הרה"ג ר' שלמה שרייבר שליט"א שלוחה 4-4

עבודת ה' למעשה בראי הפרשה
הרה"צ ר' אהרן שמואל למברגר שליט"א שלוחה 5-3

היכל המגיד ממעזריטש
הרה"ג ר' יהודה וויינארטן שליט"א שלוחה 6-3

פרשת השבוע באור החסידות - ליל שישי
רעיונות עמוקים, סיפורים מרתקים, עצות וחיוקים
הרה"ג ר' משה רויטמאן ר"י בני היכלא שלוחה 7-3

שיעור יומי חדש
הרה"ח ר' יו"ט בלוך שליט"א - ללמוד מסיפורי צדיקים
עבודת ה' למעשה שלוחה 3-2

ובן כל השיעורים החדשים עולים בשלוחה 1

היכל המגיד ממעזריטש

הרה"ג ר' יהודה וויינארטן שליט"א
י"ר מכון יסוד החסידות

לפניו נעבוד ביראה ופחד

בפרשת השבוע (דברות המגיד וירא מאמר ד עמוד טא) עוסק רבינו בענין גדול מעלת היראה, שיש לאדם כשהוא ירא מהקב"ה. היראה של קבלת עול מלכות שמים, שהיא הפתח והשער לכל איש מישראל להיכנס לפתח עבודת הש"ת, היא גם הדרך והשביל לבוא אל היראה העמוקה ביותר, שבה האדם מצמצם את כל מחשבותיו וכל כוחות הנפש, שלא יוותר בו שום כח, מחשבה או תשוקה, שאינה עוסקת בחיבורו והתבטלותו אל רצון הבורא.

יראה זאת מביאה את האדם אל הדרגה הנעלית והמרוכזת ביותר שאין למעלה ממנו, והיא נקראת "ראיית הבורא". וכמוכן שאין הכוונה להתבוננות במה שאי אפשר ואסור לאדם לחשוב, והיינו במה שהוא למעלה משורשו של האדם, אלא היא הראייה שרואה האדם כביכול את המחשבה שממנו נוצרו נשמות ישראל.

כאשר מבינים ענין זה, אנו מבינים עד כמה היראה היא שורש לדביקותו של יהודי בה'. שכן היראה אינה האמצעי לדביקות, אלא היא עצמה לה', אלא היא שורש האלקות ממש, כלומר השורש שממשיך את אור הקב"ה אליו.

וכבר נתבאר במאמרו המתוק של בעל "אש המועדים" (בפתיחה לגיליון של שבוע שבער), שבעוד שנטיינו

של האדם היא לברוח מהפחד, עליו לדעת שתאוותה הגדולה של הנשמה היא להתבטל לפני בורא כל עולמים. ובתורת המגיד נתבאר שיראה זאת היא חיותה של הנשמה, ולכן היא רודפת אחר הפחד הזה כנו שאדם וודף אחר נפשו.

האדם המשכיל לדעת זאת, מתאוה ומשתוקק לפחד מהקב"ה. לא מעונש חלילה, לא מחסרון כל שהוא חלילה, אלא "בגין דאיהו רב ושליט". ונסיים בלשון קדשו של המגיד (אור תורה סימן נט): "והאדם יתן אל לבו הלא לא עבדת את ה', כי אדם לא נקרא עובד ה' כי אם בדחילו ורחימו. ויראה היא מה שתפול עליו יראה, ולא מה שמעורר את עצמו ליראה כי זה הוא רק העלאת מין נוקבין. רק היראה העיקרית כשתפול עליו חיל ורעדה, ומחמת פחד אינו יודע היכן הוא, והמוחין נזככו, ויורדין דמעוה מאלהים".

בפרשת השבוע (דברות המגיד וירא מאמר ד עמוד טא) עוסק רבינו בענין גדול מעלת היראה, שיש לאדם כשהוא ירא מהקב"ה. היראה של קבלת עול מלכות שמים, שהיא הפתח והשער לכל איש מישראל להיכנס לפתח עבודת הש"ת, היא גם הדרך והשביל לבוא אל היראה העמוקה ביותר, שבה האדם מצמצם את כל מחשבותיו וכל כוחות הנפש, שלא יוותר בו שום כח, מחשבה או תשוקה, שאינה עוסקת בחיבורו והתבטלותו אל רצון הבורא.

יראה זאת מביאה את האדם אל הדרגה הנעלית והמרוכזת ביותר שאין למעלה ממנו, והיא נקראת "ראיית הבורא". וכמוכן שאין הכוונה להתבוננות במה שאי אפשר ואסור לאדם לחשוב, והיינו במה שהוא למעלה משורשו של האדם, אלא היא הראייה שרואה האדם כביכול את המחשבה שממנו נוצרו נשמות ישראל.

ובשונה מהמשמעות הגשמית של ראייה, שניתנת להתפרש באופן של ראייה חיצונית שהאדם עומד במקומו ומביט בדבר אחר, הראיה הזאת היא כוח ראייה פנימי מאוד, ומהותו - שהאדם שואב את עצמו לגמרי לתוך אותו הדבר שהוא מניין ומביט בו, והיינו שאינו משתמש בכח הראיה ככלי להביט בפרט מסויים שרוצה לקבל ממנו לצורכו,

אלא **שכל כוח וכוה מכוותיו ומחשבותיו הוא חלק מאותה ראייה שהוא מסתכל**, ואין עוד חלק מנפשו שאינו משתתף באותו ראייה, וממילא לא נותר בו פנאי ויכולת כלל לחשוב על דבר אחר, ואפילו לא על מציאותו שלו עצמו.

ומכיון שהקב"ה ברא את השורש של כל העולמות בהנהגה זאת הנקראת יראה, דהיינו הצמצום שצמצם עצמו להיות כל מחשבתו בישראל, מכך נלמד שהיראה היא השורש של כל הדרכים להתדבק בו יתברך, כי הנקודה הפנימית של כל העבודות היא לצמצם ולייחד את כל מחשבותיו אל הקב"ה, וזו היא היראה שהיא שורש כל היראות, והיא השורש הפנימי לכל הדרכים להתדבק בהקב"ה.

ובעומק יותר מברר רבינו, שהשורש ליראה זאת הם ישראל עצמם, היינו

טייערע איד! נהנית מהעלון? זכית לטעום מנועים זיו אור החסידות? התחברת יותר להש"ת לתורתו ולמעוותיו? עוד אלפי יהודים מחכים לזכות לאור הגדול

בתרומתך הנדיבה לזכיי הרבים. בעת שמחה. לברכה והצלחה. לישועה או להנצחה. הרם את תרומתך לזכיי הרבים. וזכות הבעש"ט ותלמידיו תגן עליך ותזכה לחיות חלק מהמפיכה הגדולה בהפצת אש החסידות

הרה"ח ר' משה צבי כהן שליט"א
לרגל נישואי בנו זכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמוד לו לראות מהם רוב נחת דקדושה

הרה"ח ר' יעקב ישעיה פוגל שליט"א
לרגל הבר מצווה לבנו הבה"ח כמר **משולם** נ"ו זכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמוד לו לראות מהם רוב נחת דקדושה

הרה"ח ר' דוד העניג שליט"א
לרגל נישואי בנו החתן יקי"ר נ"ו זכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמוד לו לראות מהם רוב נחת דקדושה

הרה"ח ר' מענדל פרגל שליט"א
לרגל לידת בתו זכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמוד לו לראות מהם רוב נחת דקדושה

הרה"ח ר' שרגא גאנצפריד שליט"א
לרגל נישואי בנו זכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמוד לו לראות מהם רוב נחת דקדושה

הרה"ח ר' אברהם קרפמן שליט"א
לרגל נישואי בתו זכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמוד לו לראות מהם רוב נחת דקדושה